

Ploaia din deșert

Daniel Vișan-Dimitriu

Simt în mine pustiu și îmi ard amintiri
Printre resturi de gând ce își caută rost
Pe sub ziduri ce-au ars în mai vechi biciuiri
Cu năprasnicul ger de prin timpuri ce-au fost.

Sub cenuși, mai mocnesc dezbrăcate de lut,
Doar cuvinte de dor în strânsoare de jar
Ce-nconjoară scânteii și le stinge tăcut,
Cu credința-n târziu și speranță-n zadar.

Și mai sunt urme vechi de căldură din veri
Cu un Soare torid și priviri de senin,
Câte-un vis de demult, când erau primăveri
Iar în verdele meu se-alina un suspin.

Îmi tresare în piept o frântură de cer
De-un albastru intens, ce m-anunță că-s viu
Și că pot să mă iert, și mai pot să mai sper
La o ploaie-n deșertul din visul târziu.